Det døde Skib

Skuespil i 3 Akter fra Nord. Films Co. Iscenesat af A. W. Sandberg

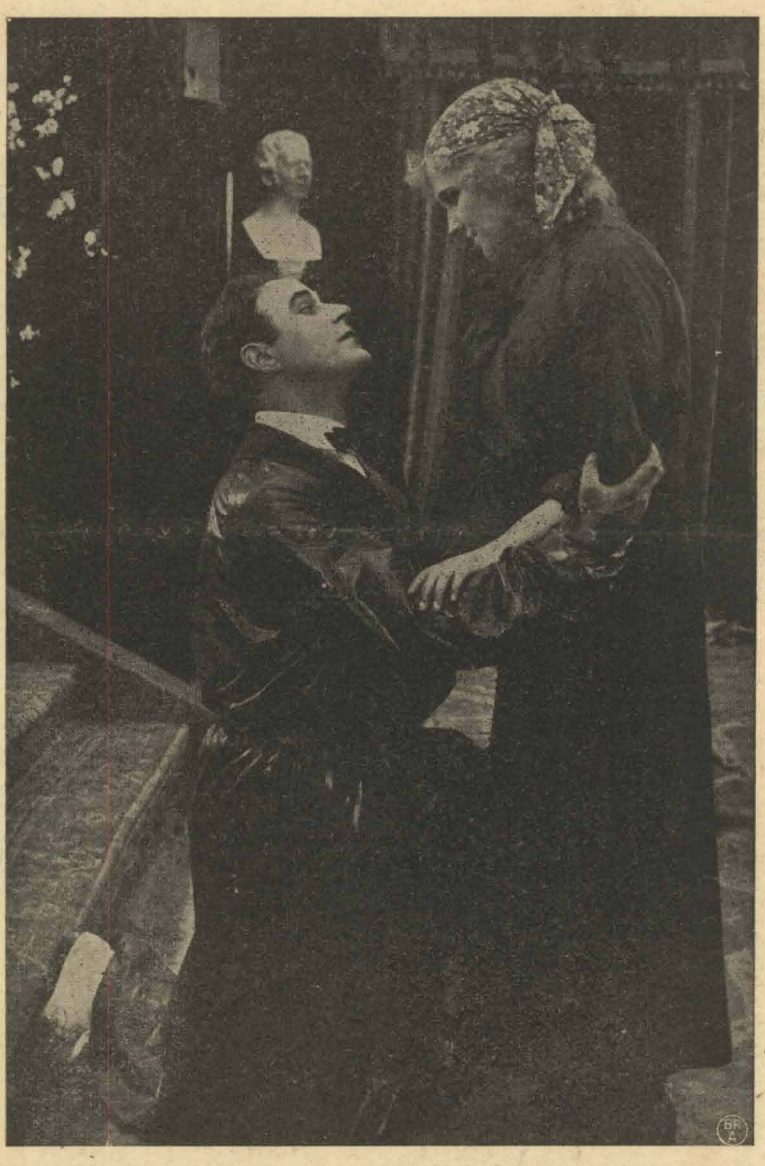

N. F. K. 9. 19. 12 000.

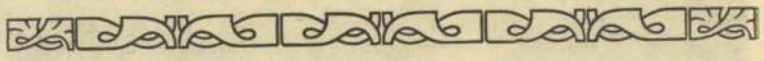

PERSONERNE:

Frank Carrel . . . . . Hr. **Valdemar Psilander.**

Harry Carrel, hans Onkel . . . Hr. Alfred Møller.

Vittorio Carrel, hans Fætter . . Hr. Robert Schmidt.

Lucretia, en Eventyrerske . . . Frk. Stella Lind.

Tom Bell, Kaptajn . . . . . Hr. Bertel Krause.

Nancy Bell, hans Datter . . . . Fru Else Frølich.

John, Skibsdreng . . . . . Frk. Gudrun Houlberg.

V. de Neer, Præst . . . . . Hr. Marius Egeskov.

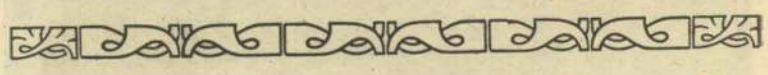

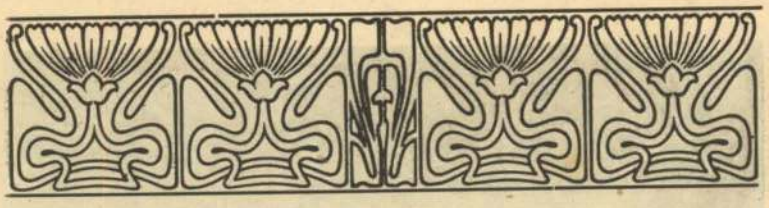

Det døde Skib.

Frank Carrel fører en sand Dagdrivertilværelse ved et af Kystens Badesteder, da han en Dag faar Brev fra sin Onkel og Formynder, Harry Carrel, med Meddelelse om, at hans afdøde Faders Testamente næste Dag vil blive aabnet. Han rejser ind til Byen, og i Overværelse af Onklen, dennes Søn Vittorio og Frank aabnes Testamentet, der viser sig at indeholde en højst ejendommelig Bestemmelse. Franks Fader, hvem det i levende Live ikke er lykkedes at faa Sønnen til at tage sig noget nyttigt for, har aabenbart villet benytte Testamentet til et sidste Forsøg paa at ruske op i Sønnen, thi i Testamentet er indføjet den Bestemmelse, at saafremt Frank ikke inden den 16. Juli samme Aar Kl. 6 har indgaaet Ægteskab, skal hele den efterladte Millionformue tilfalde den Afdødes Broder Harry og dennes Slægt.

Testamentets Ordlyd gør ikke noget dybt Indtryk paa Frank. Han har allerede udfundet, hvorledes han kan klare sig ud af den vanskelige Situation. Sorgløs rejser han tilbage til Badestedet, hvor han netop nogle Dage i Forvejen har indledet Bekendtskab med en ung og smuk Eventyrerske ved Navn Lucretia. Hende gør han et Tilbud, der kort og godt gaar ud paa, at hun skal gifte sig med ham inden den 16de Juli. Til Gengæld vil han udbetale hende en halv Million kontant. Lucretia gaar med Glæde ind paa Forslaget, thi hun er bleven alvorlig indtaget i den unge Charmeur. Men netop af samme Grund bliver hun noget nedslaaet, da Frank tilføjer, at det er en Selvfølge, at hun maa forpligte sig til Skilsmisse allerede Dagen efter Brylluppet.

Nogle Dage senere skriver Frank til sin Onkel og fortæller om sin Forlovelse med Frøken Lucretia Sanger. Brevet indeholder tillige Meddelelse om, at Brylluppet først vil finde

Sted selve den 16de Juli, og at han og hans tilkommende vil benytte Tiden inden Brylluppet til at foretage en Sørejse om Bord i en til Formaalet udstyret lille Lystdamper. Til Slutning indbyder Frank sin Fætter, Vittorio, til at gøre dem Følgeskab, og Vittorio er efter Samraad med sin Fader ikke sen til at modtage Indbydelsen.

Lucretia er gaaet ind paa Franks Forslag med alle de Betingelser, han har knyttet dertil, dels af Begærlighed efter at tjene den halve Million, som er Honoraret, dels i Haab om, at det inden Brylluppet vil lykkes hende at gøre Frank forelsket i sig, saaledes at han af egen Drift vil lade Kravet om Skilsmisse falde. Hendes Forhaabninger i saa Henseende bliver sørgeligt skuffede. Frank viser tværtimod tiltagende Uvilje overfor hendes Forførelseskunster, og under et Opgør i samme Anledning erindrer Frank hende paa en temmelig brutal Maade om, at deres Forlovelse kun er at betragte som et Forretningsforhold. Vittorio har tilfældig Lejlighed til at overvære denne Samtale, og han drager uden Tøven Nytte af sin Viden. Han gaar lige til Lucretia, der i sin Harme over den Kulde, Frank har vist hende, er et let Bytte for Vittorios

Overtalelser, og hun forpligter sig til at sørge for, at Forlovelsen i sidste Øjeblik gaar over Styr. Til Gengæld lover Vittorio hende et dobbelt saa stort Honorar, som Frank vil give hende.

Tiden gaar. Man er allerede mange Dage inde i Juli, og Kaptajnen paa Lystdamperen har erklæret det for nødvendigt at vende om, dersom Damperen skal være tilbage inden den 16de Juli. Da hænder det, at man med eet bliver opmærksom paa et Skib, der driver af Sted for Vind og Strøm, tilsyneladende uden levende Væsener Bord. Det er et saadant Skib, som i Sømandssproget benævnes „dødt Skib", og Søfolk er oftest meget betænkelige ved at indlade sig med disse Sejlere, hvis Besætninger gerne er omkommen ved en eller anden smitsom Sygdom. Ligeledes i dette Tilfælde. Folkene om Bord paa Lystdamperen var, som Søfolk plejer at være, overtroiske og nægtede alle som en at tage over til det fremmede Skib. Frank bestemte sig da til at lade sig ro alene derover, og han fik Løn for sin Uforfærdethed, thi to Mennesker takkede ham som deres Befrier, den ene en ung Kvinde, Nancy Bell, den anden Skibsdrengen John. Begge førtes over til Lystdamperen,

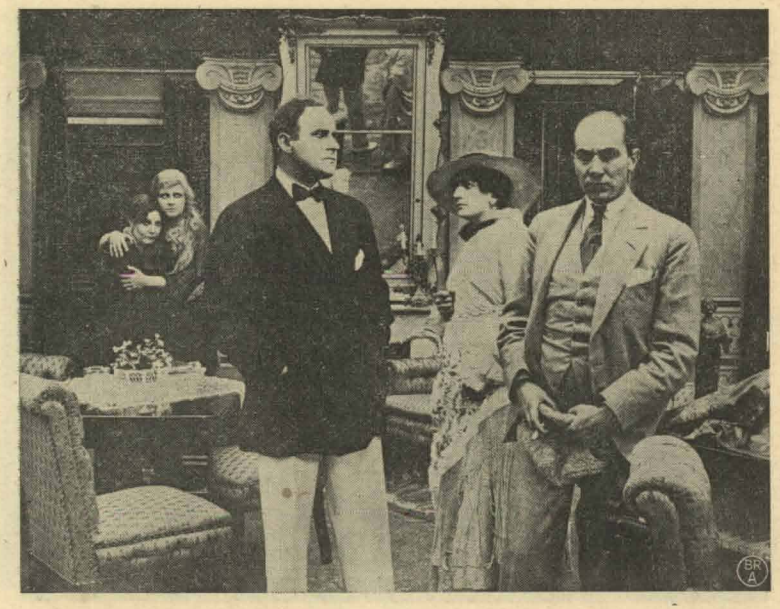

hvor de ved omhyggelig Pleje hurtigt kom sig nogenlunde, og af Skibsdrengen erfarede Frank „det døde Skibs“ Skæbne.

Den unge Pige, Nancy, var Datter af Briggens Kaptajn, Tom Bell, efter hvis Ordre Skibet en Aften, da Skyerne trak op til Uvejr, lagde ind ved Øen Tenniffa for at tage fersk Vand om Bord. Nogle betroede Folk beordredes i Baaden, men da der var gaaet 4 Timer, uden at de var vendt tilbage, besluttede Tom Bell selv at tage ind til Øen, og en ung Præst, der var Passagér paa Briggen, fulgte ham. Natten kom, men hverken Tom Bell eller Præsten vendte tilbage. Ankeret rev sig løs, og Cyklonen, der allerede om Aftenen havde været i Anmarch, for nu frem med fuld Kraft! . . . . . I Uger drev Briggen om paa Havet som et værgeløst Bytte for Vind og Vejr.

Medens Frank vaager over de to udmattede Mennesker, er Vittorio travlt beskæftiget med at spinde de sidste Traade i sin Intriges Net. Det lykkes ham hurtigt at udsprede Forlydendet om, at Nancy Bell og John har Pest, og Damperens Besætning kræver derfor i bestemte Vendinger, at de to Ulykkelige atter skal sættes over i deres eget Skib. Frank, der

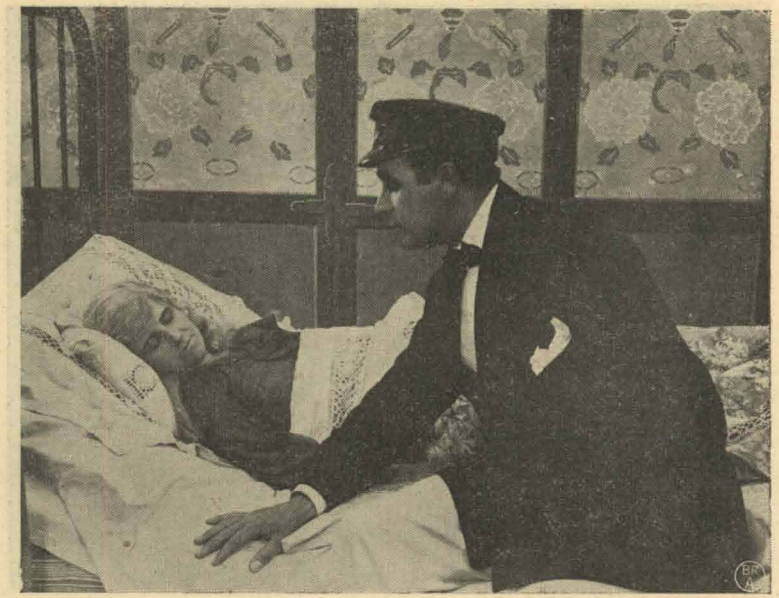

har givet Ordre til at tage Briggen paa Slæb, gaar ind paa at efterkomme Besætningens Forlangende og følger selv med ud til Briggen. Aldrig saa snart har de tre Mennesker sat deres Fødder paa Briggens Dæk, før Slæbetrossen bliver kappet, og Damperen sejler sin Vej for fuld Damp.

Frank har imidlertid ikke tabt Modet. Efter Samraad med Nancy og John beslutter han at forsøge at føre Briggen til Tenniffa, og efter 4 Døgns haard Sejlads naaer de velbeholdent den lille Klippeø. De kommer i Land, og Nancy finder sin Fader døende. — Den Aften, han sammen med Præsten var sejlet ind til Øen, vilde han trods Cyklonen forsøge atter at naa ud til Briggen, hvor Datteren ventede ham, men af Havets Braadsøer kastedes han tilbage mod Strandbredden. Trods omhyggelig Pleje var det stadig gaaet ned ad Bakke med hans Helbred, men inden han for sidste Gang lukkede sine Øjne, oplevede han dog den Glæde at se sin Datter og hendes Redningsmand. Og hans sidste Ord formede sig som en Bøn til Frank om ogsaa i Fremtiden at sørge for, at hun ikke kom til at lide Nød.

Da gamle Tom Bell er sovet ind til den evige Hvile,

1594

erindrer Frank sit Løfte og kommer nu i Tanker om, at han jo er fattig som en Kirkerotte og aldeles ikke i Stand til at opfylde sit Løfte. Da slaar pludselig en Idé ned i ham. Det er netop den 16de Juli . . . og den unge Præst er jo endnu paa Øen. For Frank er der ikke langt fra Tanke til Handling. Han forklarer i Hast til Nancy, at hun — for at gøre det muligt for ham at holde sit Løfte — maa gifte sig med ham . . . og en halv Time senere finder Vielsen Sted . . . .

Nogle Dage senere finder en interessant Samtale Sted paa Harry Carrels Kontor, ved hvilken Lejlighed Frøken Lucretia Sanger faar udbetalt det hende tilkommende Honorar. Netop som dette sker, træder imidlertid Frank ind i Stuen, ledsaget af Nancy Bell og Præsten, der bekræfter, at han paa lovlig Maade har viet dem. Beskæmmede ser Harry og Vittorio den Formue, de nogle Minutter i Forvejen følte sig saa sikre paa, forsvinde for deres Blikke.

Men Nancy og Frank glemte aldrig den 16de Juli!